

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 3 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง อานิสงส์ของการแผ่เมตตา
โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

อานิสงส์ของการแผ่เมตตา พระภาวนาวิสุทธิคุณ

อาตมาเมื่อหลายปีที่ผ่านมา ๕-๖ ปีแล้ว มีลูกประจำอยู่สายหนึ่ง เคยสวดมนต์รัตนมาลาเมื่อสมัยเดินธุดงค์ ลูกประจำสายนี้รักมาก อาตมาก็มีหมอนมื่ออะไรที่กฐิอาตมานะ หนูนี้ไปกิดหมอนกิดอะไรก็เลื่อนกลาดหมดเลยนะ กิดเต็มไปหมดที่บนกฐิอาตมานะ อาตมาก็พูดเล่น ๆ เติจิตใจก็เหมือนกันนะ “ไอ้หนูไม่มีดีจามันเลย ให้เด็กไปซื้อกรรมาดักเลย หนูไม่ดี เตียวคินนี้จะจามันให้หมด” พูด ๆ ลอย ๆ ออกมาอย่างนี้แหละ เติจิตใจเราอาจไม่ถึงขนาดนั้น ก็พูดด้วยความโมโห ต้องเอามันเลย หนูมันไม่ดีกิดหมอนกิดพรหมหมดไม่มีเหลือ แล้วลูกประจำอาตมาวางไว้ข้างที่อาตมาจำวัด

คินนั้นแหละกิดลูกประจำแหละเลย หนูกิดแล้วเอาไปลงรองไปเลย ๘-๙ เม็ดหายไปแล้ว มานับดูไม่พอร้อยแปด ขาดไป ๘-๙ เม็ดแล้วยังไง ให้พระมาช่วยหา หาไม่เจอ บอกหลวงพ่อยุ่ใต้เพดานใต้ผ้า เอาไม่ได้ ล้างไม่ได้ ถ้าจะเอาได้ต้องงัดพื้นออกเอาไป เอ...จิดก็เสียหมดนะซี เขาตอกตะปูไว้แน่นนี้จะจิดอย่างไร มีร่องนิดเดียว พอเมิดลูกประจำลงได้เห็นแต่ลวงก็ไม่ได้ ลูกประจำอยู่ข้างล่าง ติดผ้าที่ยังไง

คินนั้นถ้าใครเห็นเขาก็คิดว่าอาตมาทำอะไรจะยังงี้เสียแล้ว อาตมาก็จิดรูปจิดเทียน เดินจงกรม นั่งสมาธิ ๆ เสร็จเรียบร้อยดีแล้ว ก็พูดว่า “พ่อหนูเอ๋ย พ่อหนู เมื่อคินเวลานี้ที่เราพูดกับเจ้าว่าหนูไม่มีดีจะมาให้หมดเลยนั้น ขอโทษด้วยเหอะ จงอโหสิกรรมให้เราหน่อยนะ เราขอแผ่เมตตาให้เจ้า เตียวพรงนี้จะเอากล้วยให้กิน อย่ามากัดหมอนกิดเลือกัดพรหมเป็นของสงฆ์เป็นบาปเป็นกรรมนะพ่อหนูนะ ขอแผ่เมตตาเจ้า จงอโหสิกรรมให้แก่เราเถิด ที่เราพูดพลั้งเผลอไป”

เข้าขึ้นมาเป็นยังงี้โยม ลูกประจำได้คินหมด หนูคาบมาให้เห็นนอนเลย เลยอาตมาก็มีหมอนดำตรวจคนหนึ่งที่สิงห์บุรีนั้นะ มาอยู่กับอาตมาเป็นแรมปี แกกึมานั่งนอนอยู่ข้างล่าง รับใช้ในวัดนี้ แกรู้เรื่องนี้ดี เพราะเคยหาลูกประจำด้วยกัน เอาไฟส่องไปตามรู ว่ามันไปอยู่ข้างล่าง พอเข้าอาตมายังไม่ได้โยกย้ายลูกประจำวางหนูกิดบินไป ๔-๕ ลูก บินไป มันไปขบ มันมีรูยังพอจะใช้ได้ ก็ไปเรียก พระปลัดประสิทธิ์ มา เรียกลูกศิษย์มา แล้วก็เรียกหมอยื่น ชโลภัมภ์ ที่เป็นสมาชิกสมาคมสิงห์บุรี เตียวนี้แก่มากแล้ว เป็นหมอนดำวาง ให้แกมาดู แกก็บอกว่า “แน มาได้ไง” ก็เอาไฟส่องดู ก็ขึ้นมามากแล้ว หนูเอามาคิน ด้วยการแผ่เมตตานะ โยมจำไว้ หนูเอามาคิน

ผลสุดท้ายอาตมาก็ไปซื้อสายขอทอมาร้อยร้อยร้อย หมอยื่นอยู่กับอาตมาอีก ๒-๓ เดือน บอกหลวงพ่อย่าให้อะไรผมไม่ว่าอะไร ผมขอลูกประจำได้ใหม่ แล้วอธิบติสมพรก็อยากได้ คนไหนก็อยากได้ คนนี้ก็อยากได้ จะให้ใครดี ก็พิจารณาคนใกล้ตัวก่อน ก็หมอยื่นมารับใช้เราเป็นปี ๆ ก็ให้หมอยื่นไป นิลูกประจำลูกคินนี้ หมอยื่นยังไปรักษาอยู่จนบัดนี้ นี่อำนาจเมตตาของคิน ตั้งแต่นั้นมาหนูไม่เคยมากัดหมอนมั่งเลยจิดบัดนี้ นี่หนูก็เยอะ อาตมาก็ต้องให้กล้วยกิน แผ่เมตตากับมัน เข้าลองดูนะ แล้วจะไม่มากัดของเราเลย

ยายผิงกับแมว

มี ยายผิง อยู่คนหนึ่ง อยู่ที่กฐิอาตมา เตียวนี้ตายไปแล้ว อาตมาก็มีแมวมีหมาอย่างนี้แหละ ตอนที่เกอยุ่เอาตาลปัตรตีแมว ยายคินนั้นะก็ลูกเขาไม่เลี้ยง อาตมาส่งลูกเรียนเป็นใหญ่เป็นโตแล้วนะ แล้วก็มิลูกสะไภ้ ไล่แม่ออกมา เราก็ต้องเลี้ยงแม่เขาด้วยซี ลูกไม่เอาไหน พอได้เมียก็ลืมแม่เลย แม่เลยต้องมาอยู่กับอาตมา เอาเข็มขัดทองมาฝาก เอาสร้อยมาฝากอาตมาไว้ ก็มารับใช้ที่วัด พอแมวเข้ามาตีเลย ทั้งตีทั้งเตะ แล้วแมวกียังซีใหญ่ เห็นไหม แมวนั้นแปลก ถ้าตา มันยิงซี มันซีประอะละอะพรหมหมด อาตมาวันนั้นเห็นลงมาจากข้างบน ก็ลงมานั่ง ๆ อยู่ข้างล่าง แล้วแมวทำอะไร มันเกลียดยายผิงที่ดำมัน มันไปชวนเพื่อนมาช่วยซี ให้ยายผิงเช็ด เห็นไหมแมวที่บ้านใครไม่รู้ มันชวนเป็นแถวหมดแล้วมาถึงซีเอา ๆ แล้ววิ่งเลย อาตมาเห็นกับตาแล้ว โอ้ย เห็นไหมมันซีที่เตียวไม่พอนะ มันไปชวนเพื่อนชวนสมัครพรรคพวก มันมาช่วยซีที่กฐิอาตมาแล้วให้ยายผิงเช็ด ยายผิงก็ดำไปเช็ดไป ตาไปอะไรอย่างนี้นะ เตียวอีกวันไปชวนเพื่อนมาอีก ชวนเพื่อนยังไม่พอ ชวนหมามาซี แหม แมวนี่สำคัญ เอาอย่างนี้เรื่องจริงที่นี้ะถามคินที่นี้ดู

อาตมาก็เปลี่ยนใหม่พ่ไม่มีแขก เรียกยายผิงมานี้ ยายผิงแก่แล้วบอกอาตมาขอบิณฑบาต “นิโยมไปดำแมว มันยิงซีเห็นไหม นี่เห็นไหม” “เห็นเจ้าคะ” “และคินจะทำยังงี้เจ้าคะ ก็แผ่เมตตาไม่ออก อยากจะกระต๊อบเสียเลย อยากจะกระต๊อบแมว” “แหมหลวงพ่เอาอย่างนี้เหอะ หาคะคอกให้คินสักลูกเถอะ จะจับไปปล่อยแถวพรหมบุรี” บอก “อย่า บ้านแตกสาแหรกขาดอย่าไปปล่อย วิธีของเราอย่างนี้ โยมนี้กรรมฐานเสียซี”

ยายผิงไม่เคยนั่งกรรมฐาน มีใครมา เอ้าโยม คุณนำคุณลงคุณป้านั่งกรรมฐาน หลวงพ่อคนเขาถามว่า แกเอาบ้างหรือเปล่า ข้าเปล่าเลย นึกดูซิ ไม่เอาไหนเลย ในที่สุดอาตมาก็บอกให้โยมทำอย่างนี้ได้ไหม บอกว่า แม่แม่อ้อย อย่าซีเลยนะ เรากวาดลำบากไปซีที่อื่นเกิด ต่อไปนี่ฉันจะไม่ตาแก่ ฉันจะไม่ตีแก่ ให้สัญญากับแก ไปซีที่อื่นนะ พูดให้เพราะ ๆ ยายผิงพูดกับแม่อ้อยจะจำหน่อยซี แม่อ้อยก็มีชีวิตชีวา แม่อ้อยตามบ้านที่มาปล่อยวัดเพราะอะไร ชีรดหัวเตา ก็เจ้าของบ้านไม่มีราศี ไม่มีสกุลรุนชาติ แม่อ้อยจึงชีรดหัวเตา เอ้าลองดูซิ พอชีรดหัวเตาแล้วทำไง เอามาปล่อยวัดแล้วที่หมามันไม่ซีตามถนนหนทางนั้นนะ เพราะมันมีระเบียบมันชวนกันซีที่นั่น ไม่เหมือนวัดสัทธนะ นกกระจาบซีตามถนนเต็มไปหมด นมซีตามถนนไหม ไม่มีหรอก มันซีที่ท่า ถ้ามันดูซี ลองไปตีไปเตะ ไม่เข้าก็ซีตามถนนหรือก ที่ซีตามนี้ไม่ใช่หมาที่วัด มีคนมาปล่อยไว้ ๒ วันแล้วยังไม่ได้หัดมัน

ในที่สุดยายผิงก็พูดเพราะ ๆ แม่แม่อ้อยต้องพูดอย่างนี้ อย่าไปตีมัน เตะมัน เสียสกุลรุนชาติ เอาตีนเตะแม่อ้อยเตะหมานี้นะ แม่อ้อยเสียแม่อ้อยหมา กลับมาชีรดเป็นกาลกิริยาประจำบ้าน บางบ้านมันออกลูกกรอกให้เลย แม่แม่อ้อยมาทานเสียตรงนี้ แม่อ้อยบางตัวมันขึ้นในส้วม อาตมาเห็นบางตัวมันเข้าไปในส้วมเลย เอ๊ะ แม่อ้อยเข้าไปทำไมหว่า อ้อ ไปถ่ายลงบ่อนะพอดีเลย ลงโถพอดีเลย บางคนเห็นแม่อ้อยไปตีไปเตะ เสียสกุลรุนชาติ ไม่ใช่เสียแม่อ้อย เสียที่คน คนไม่มีสกุลรุนชาติ แม่อ้อยก็ซีให้ชิตเสียคนนะ อันนี้เรื่องจริงนะเลยพูดกับมันดี ๆ แม่อ้อยก็ไปบอกกับเพื่อนมัน นี้อ่อนไปยายผิงเขาดูนะ ไม่ต้องมาซีที่นี้ เอ๊ะ มันมีบอกกันได้ไหม แล้วตั้งแต่นั้นมาแม่อ้อยไม่เคยมาซีที่กุฏิอาตมาเลย

ยายผิงบอก โอยหลวงพ่อดุริต ตั้งแต่นั้นมาไม่ต้องซีชีแม่อ้อยเลย แม่อ้อยมีตัวเดียวอดสำหรับเรา ไปบอกเพื่อนมาซีได้ เห็นไหมลองดูซิ ตอนอาตมาเป็นเด็กเคยไปเที่ยวตามบ้าน บ้านโยมเขามีลูกสาวสวย อยากจะไปชอบลูกสาวเขา อาตมาก็ไป ไปเห็นหมาเยอะ เออ หมาบ้านพ่อดูนี่เยอะจัง ข้างมันเลย วันหลังเราไปหาเราคนเดียว มันจำแม่น ลีบปี่มันยังจำได้ จะบอกเทคนิคโยมที่จะไปบ้านลูกสาวใคร สมมติว่า ติดพันลูกสาวบ้านใครเอาลูกขึ้นไป ห่อไปให้ได้ หมามันชอบลูกขึ้น โยมนำหน้าไว้เลย วันหลังไปมันเชิญ ๆ เอาลูกขึ้นมาหรือเปล่า เสียแข้งเสียขาถูกขึ้นมาหรือเปล่า อันนั้น ลูกขึ้นไม่ได้เอามา วันหน้ามาต้องกัด เอ้าลองดูซิ ถ้าไม่เชื่อตามใจนะ ถ้าไปขว้างหมา ไม่ต้องคนหรือก แต่หมามันก็เกลียด หมาที่เกลียด เราไปขว้างมัน ไปไล่มัน ไปต้อนมัน พูดจาสามหาว ไม่มีลึงจะวาง พูดจาไม่ดี แม่อ้อยก็เกลียดหมาที่เกลียด ยิ่งอดสำหรับช่วยขึ้นนะ ว่าจะเย็บหมอนไปถวายวัดโน้นวัดนี้ แม่อ้อยก็เย็บปากก็รับแขก แม่อ้อยก็สำคัญเหมือนกัน แกดูหน้าคนแต่งตัวสวย ๆ ยายผิงซังกาแพ่ทำอะไรให้กิน แต่งตัวปอน ๆ ยายผิงหันกันให้ทำไม่รู้ไม่ซี นีซีแม่อ้อยชีรด รับแขก ยังเอาสวย ๆ นะ คนไม่สวยไม่รับนะ นี่เรื่องจริงที่วัดนี้เอง เดียวนี้แกตายไปแล้ว เล่าได้เต็มที่ แกอยู่เล่าไม่ได้เดียวแกไม่ตม่น้ำร้อน เอ้าเรื่องจริงนะลองเอาไปซีดูได้

สรุปแล้ว ไม่มีอะไรดีเท่าแผ่เมตตา ได้จากการเจริญวิปัสสนากรรมฐานเท่านั้น ถึงจะตัดใจได้ และเสียสละได้ด้วยเมตตาของตน แกบคดคลอนได้ โดยเฉพาะแกสัตว์เดรัจฉาน เราจะเห็นพระอรหันต์ไปปักกลดโกปามันเขื่อง เขาเรียกว่า สมเด็จ พระสังฆราชโกเชื่อง ไล่ละ ก็เพราะเมตตาไม่ใช่หรือ ไม่ได้ไปจำมัน นี่แม่อ้อย เราไปเตะมันเข้าไม่มีสกุลรุนชาติ มันเป็นกาลกิริยาของเจ้าของที่มีจิตใจเลวร้าย ไม่มีมารยาทเลย ก็ทำให้แม่อ้อยไม่มีมารยาทไปด้วย แม่อ้อยที่ชีรดบ้านละอะเพอะเพื่อนั้น เจ้าของไม่ตีนะ ถ้าเจ้าของมีราศี มันก็จะออกลูกกรอกให้

อย่างจังหวัดสิงห์บุรี นี่เขาร่ำลือกันว่าแม่อ้อยที่วัดนี้ออกลูกกรอกมีตาเพชร เพชรตาแม่อ้อยก็ขอลี้อย่างดีเลย แล้วออกลูกกรอกให้บ้านอื่นเลย บ้านนี้ไม่มีราศี เลยหนักเข้าเจ้าของเคืองเรื่องนี้เลยไล่ชะลอมลูกทั้งคอก แล้วก็ห่อชะดิ ผักเกลือมาขึ้นหน้าวัด แล้วเรือมาตอนบ่าย ๒ โมงนี่ ก็ชะลอมผักกาดปลามาให้พระสงฆ์องค์เจ้าในวัด ก็ต้องไปรับ ก็ไปเอาชะลอมนั้นมา ก็นึกว่าคงจะเป็นผัก พอมาก็ดูเป็นแม่อ้อย ๑๔ ตัว บ้านที่เอาแม่อ้อยเราไป

แล้ววันหลังก็จดหมายมาว่า หลวงพ่อดุริตเกรงใจเลย ก็ฉันเอาไปกลับออกลูกกรอกให้บ้านอื่นเขาร่ำลือกัน ฉันเลยก็ต้องรวบรวมมาคืน ก็ราศีตัวไม่ดี แล้วด่าแม่อ้อยทุกวัน มันก็ออกลูกกรอกให้ฉัน มันต้องจริง แต่มันออกให้ฉันโน้นร่ำลือจนบัดนี้ ดูซีเลี้ยงไว้แท้ ๆ มันไปให้คนอื่นร่ำลือ ก็บ้านนี้ร่ำลือได้อย่างไร ไม่มีกตลเลย ไม่มีเมตตาเลย มันก็ไปให้บ้านอื่นเขา จะเอาอย่างไรกันแน่ บ้านอื่นเขาจะร่ำลือกันแล้วบ้านนี้ไม่มีสิริขวัญมงคลอยู่ในบ้านของตนเลย วาจากไม่ตี พูดจาพาทีก็แย่มาก ไม่มีธรรมะเลยแม้แต่น้อย ตี ๔ ลูกขึ้นมาสวดมนต์แล้วที่บ้านนั้น ตี ๔ ลูกขึ้นมาสวดมนต์เลยด่าลูกด่าหลานที่ตี ๔ ไม่ใช่โยโสภควานะ อาหามาอาเหียมา เอ๊ะตั้งแต่ตี ๔ เลย

แล้วแม่อ้อยมันจะออกลูกกรอกได้ไง ก็ออกให้ฉันโน้นเลย ร้านโน้นก็สวดมนต์ทุกวัน ไม่ต้องเลี้ยงแม่อ้อยก็ได้บุญ เห็นไหมแล้วบ้านนั้นมรดกตั้งหลายคัน ร้านก็เลยรุ่งเรืองขึ้นมา อดสำหรับไปเอามาจากวัดต้นไปออกลูกให้บ้านอื่นเขา กระทั่งแม่อ้อยไม่ยอมมาหาหมากก็ไม่มาสู่จนสะบัด ยังไล่ลงไปคิดดูเอาเอง คนไหนมีเมตตา นกก็มา หมาก็มา แม่อ้อยก็มา คนก็มา ดูซิ อย่างนี้มีเหตุผลที่น่าฟัง

.....